

te doen heeft, vaart daar wel bij. Bij den administrateur der Vereeniging klopte ik nimmer te vergeefs om hulp aan en ook het werk van den Pedel was mij in menig opzicht tot steun.

Nu ik de lotgevallen onzer Universiteit heb verhaald, zult Gij het mij toegeven: zij waren niet indrukwekkend of belangrijk; zij getuigden ten aanzien van onze academie niet van storm en noodtij. Gij verlangt van mij geen beschouwingen over de toekomst. De Vrije Universiteit gaat, ook in deze zware tijden, vol hoop en vol moed verder, want zij weet, dat haar tijden en gelegenheden in Gods hand zijn. Wanneer ik straks mijn ambt overdraag, is het zestigste academiejaar gesloten: het zevende decennium vangt aan. Ook voor dat nieuwe tijdperk gelden de woorden van ons zegel: *Auxilium nostrum in Nomine Domini*.

Voor het komende academiejaar zijt Gij, Collega Rutgers, op voordracht van den Senaat door Directeuren benoemd tot Rector Magnificus. De combinatie van Uw naam met dezen ambtstitel is aan de Vrije Universiteit niet nieuw. Sinds Uw Vader in 1881 met het Rectoraat bekleed werd, is het thans de zevende maal, dat een Rutgers onze Universiteit besturen gaat en wij weten, dat het regimen bij U in goede handen is. Uw scherp inzicht in zaken, het donum naturale van Uw geslacht, Uw van klassieke eruditie getuigende levensstijl, maar boven en voor alles Uw groote en zuivere liefde voor onze Universiteit en de heilige beginselen, waarvan zij uitgaat, doen ons de verwachting koesteren, dat Gij de Vrije Universiteit zult regeeren op een wijze, die voor haar in deze zware tijden tot zegen zal zijn.

Bekwame de Heere, onze God, U tot deze taak.

Zoo proclameer ik dan U, Victor Henri Rutgers, als Rector Magnificus der Vrije Universiteit.

Salve Rector Magnifice, iterum iterumque salve!

Te Rectore vivat, crescat, floreat Universitas nostra.
